

З Україною в серці

На білому світі є різні країни,
Де ріки, ліси і лани...
Та тільки одна на землі Україна,
А ми її доньки й сини.
Усюди є небо, і зорі скрізь сяють,
І квіти усюди ростуть.
Та тільки одну батьківщину ми знаєм —
Її Україною звать.

Мій рідний край,
Мій край чудовий — Україна!
Тут народились ти і я.
Тут над ставком верба й калина,
Чарівна пісня солов'я.
Все найдорожче в цілім світі.
Бо тут почався наш політ.
Цвітуть волошки сині в житі,
Звідсіль ведуть дороги в світ.

І найдорожча рідна мова
Джерельцем радісно дзвенить.
І мила пісня колискова,
Чумацький Шлях кудись зорить.
Усе найкраще і єдине,
І радощі усі, й жалі...
Мій рідний краю, Україно!
Найкраще місце на Землі!

Країна чудова – степи і Карпати,
Зелені сади біля кожної хати.
Як символ – верба і червона калина,
Вкраїну люблю – це моя Батьківщина.

Тут чистеє небо і сонце в зеніті,
Зерно золотаве і грона налиті.
Тут слово правдиве і мова єдина,
Тебе я люблю, ти моя Україно!

Пісня «Берегиня роду»

І. Земля моя рідна – це моя Україна! Щасливі ми, що народилися і
живемо на чудовій,

багатій землі. Тут жили наші прадіди. Тут корінь роду українського, що сягає сивої давнини, одвічних добрих традицій.

II. Тут ми робили свої перші кроки, відкривали навколишній світ. Тут нам уперше забриніли звуки рідної мови, завдяки якій ми усвідомили самих себе. Тут ми навчилися відповідати усмішкою на усмішку, співчуттям на чужий біль.

Мій рідний край, земля моя свята,
Життя мого колиска калинова...
Тут синь гаїв і неба чистота,
І мила серцю українська мова.
Тут перший крок, і перша висота,
І я сама, і вся моя родина,
Щасливі та сумні мої літа,
І стежка в отчий дім одна-єдина.

Кожна людина завжди з великою любов'ю і душевним трепетом згадує місце, де народилася, де минуло її дитинство. То вогнище, маленька батьківщина кожної людини, де живуть мама, тато, бабуся, дідусь, сестри, брати. І якщо скласти маленькі батьківщини кожного з нас - вийде наша велика держава Україна. Що таке Україна? Україна - це наша земля, рідний край, наша країна з багатовіковою історією, мальовничою природою, чарівною піснею, і зрозуміло, мудрими, талановитими людьми. Це велика держава, і живуть у ній різні люди. Крім українців, нашу землю населяють люди інших національностей. Серед них росіяни, білоруси, поляки, чехи, молдовани, євреї, румуни, греки. І всі вони знайшли в нашому краї свою батьківщину, називають матір'ю соборну і суверенну Україну.

Україно, лагідна та мила!
Водночас велична і проста.
Ти мене з дитинства полонила,
Закохала в сонячні жита.

У Дніпрову воду синю-синю,
У небес невичерпну блакить,
В шум гаїв, у пісню солов'їну,
Що не мовкне в вихорі століть.

Я зросла між вишень і калини,
Назбирала райдужних надій,
У садів травневій хуртовині
І в жовтневій казці золотій.

Я зросла, не знаючи печалі,
Мов трава безжурна, степова,
Тут мене в дитинстві колисали
Шепіт нив і тиша лісова.

Тут знайшла я розуму і сили.
Ця прекрасна лагідна земля.
Дивним зіллям серцем,
Щось мені у спадок віддала.

Я без неї - ластівка безкрила,
Я без неї – то уже не я.
Україно! Лагідна і мила,
Солов'їна спадщино моя!

Танець «Жартівливий»

Україна – це отча земля, рідний край, де ми народилися. Широкі і чарівні простори, прекрасні села і міста. Могутньо котить до Чорного моря сиві хвилі найбільша річка України – Дніпро. Буйною зеленню шумлять на його берегах сади, ліси. Золотистим морем розливається безкраїми нивами жито-пшениця. Шепоче замріяний вітер слова кохання річці синьоокій, а день стоїть у шелестах золота та яскравих кольорах осінніх квітів. Обнялися голубе небо і пожовкле колосся безкраїх степів.

Рідний край... Він починається від батьківського порога, стежини, стрункої тополі, твоїх воріт з барвінку, який ніжно стелиться по садочку. Найсвятішими для кожного з нас є слова: Україна, Батьківщина. Адже Батьківщина - це не тільки Україна, а й рідна домівка і те місце, де ти народився і виріс, де минули найкращі роки твого життя.

Видатний філософ Сенека сказав, що люди люблять Батьківщину не за те, що вона велика, а за те, що своя. Ми ж, українці можемо пишатися своєю країною, бо ми – частинка великого народу, великої історії, великої землі...

Нема життя без України, бо Україна - це мати, яку не вибирають, бо Україна - це доля, яка випадає раз на віку, бо Україна - це пісня, яка вічна на цій землі.

Земле моя, співуча Україно,
У вишиванці білій, у вінку.
Не раз пережила лиху годину

І не шукала доленьку легку.

Люблю твої я ночі і світанки,
Вечірнюю і вранішню зорю.
Життя моє з тобою до останку
Тобі я знову й знову говорю.

Люблю тебе, як матінку дитина.
Ділю з тобою радість і біду
Тобі вклоняюсь, ненько Україно,
Своє життя до ніг тобі кладу.

На білім світі ти одна – єдина.
Святую землю я твою люблю,
Пишаюсь я, що родом з України
Й щоденно Бога за тебе молю.

Пісня про родину

I. Вдивляємось у далеч і так виразно бачимо широчінь повноводних рік
у вінку зажурених верб і племінкої радості калини. Про щось шепочуть
тіністі діброви й зелені гаї, мережані узорі білих осель із вродливими
мальвами на причілку.

II. Вслухаємось у гомін сивої давнини: звідти крізь віки долинає тупіт
розвихрених коней, брязкіт шабель із козацького шаленого герцю, гучна
яса стрілецької слави.

I. Як же довго наш народ ішов до незалежності! Ішов через утиски,
в'язниці й Сибіри упродовж усієї історії від часів Київської Русі до наших
днів. На цьому шляху загинула незлічена кількість кращих синів і дочок
України, які відстоювали її незалежність.

Квітка на могилі

Ген у поле, під гайок,
Вийшла скорбна мати.
З нею доня і синок
Стали розмовляти:

Доня:
Нене, чуєш? Лист паде,
Поле все вкриває,
І те листя золоте
Шепче щось, зітхає!

Мати:

Осінь, донечко моя,
Так листком кидає.
Лист питає: «Де весна?»
І важко зітхає.

Син:
Цвіту вже ніде нема...
Та глянь, нене мила:
Тут же квітка є одна,
На горбку зацвила!

Мати:
Не горбок це, сину мій,
Тільки гріб, могила!

Доня й син:
Так! Ось хрестик є на ній!
Квітка тут зацвила!

Мати:
Тут стрілець колись упав
На кривавім полі,
Щоб народ щасливим став
І мав красну долю.

Тут його товариші
Вземленьку сховали
І до матінки усі
Лист дрібний писали:

«Нене! Тут твій син поляг
У кривавій битві!
Згинув він за рідний стяг.
Це згадай в молитві.

І до Бога помолись,
Щоб був милостивий,
Щоб за кровцю ту колись
Був народ щасливий!

А як Богові буде
Твоя просьба мила,
І восени зацвіте
Синова могила.»

Доня й син:
І зацвила! Господь Бог
Дасть нам кращу долю!
Цвіт зацвив тут без тривог
На кривавім полі!

Син:
Чий це стрільчик? Я би рад
Це конечно знати!

Мати:
Тут спочив ваш рідний брат,
А я - його мати!..

Пісня «Браття з Прикарпаття»

II. Україна – країна трагедій і краси, країна, де найбільше люблять волю і найменше знали її, країна гарячої любові до народу і чорної йому зради. Довгої вікової героїчної боротьби за волю.

I. Ми з вами маємо всі підстави пишатися тим, що наша батьківщина мала славні періоди історії, справді легендарних героїв, мужньо пережила найважчі випробування і не скорилася. Ми можемо гордитися тим, що Україна ніколи не поневолювала інші народи, а лише захищала себе від ласих на чуже добро близьких та далеких сусідів.

I. Шлях України позначений високими степовими могилами та прекрасними піснями. Пісня, як естафета передає від покоління до покоління історичну правду про свій народ, його стремління і заповіді.

Пісня про УПА

Доля України не проста. До незалежності Україна йшла довгим, тяжким і жертвним шляхом, дорого за неї заплатила. За нею - і трагічні, і героїчні сторінки історії нашого народу.

Багатовікова історія українського народу, на долі якого було досить лиха, майже кожне століття, як свідчать джерела, розпочате голодними війнами, чужоземними навалами. Важко назвати країну, яка пережила б те, що пережила Україна за більш ніж пів тисячолітнє поневолення.

На жаль, сьогодні в Україні доводиться відстоювати національну честь і гідність, дуже дорогою ціною, як це сталося на майдані. Небесна сотня

не абстракція, а реальні люди які поклали своє життя на вівтар свободи, аби жити в Українській державі було гідно, а називати себе українцем – гордо. У кого на першому плані власне его, той не витримує випробування страхом, користю чи владою.

Випробування на міцність витримують ті, хто не мислить свого щастя без щастя України, особистої слави без слави Батьківщини, власної честі на фоні безчестя нації. Україна багатонаціональна, багатомовна, але Україна єдина. Пам'ятаємо, не забуваємо і цінуємо нашу Батьківщину. Збережемо наш патріотизм, віру та силу духу для наступних поколінь.

ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ ЗАГИБЛОМУ УКРАЇНСЬКОМУ СОЛДАТУ

... На місячній доріжці зустрілись дві душі,
Одна - до Бога пішки, а інша – в грішний світ.
Одна – душа солдата, загиблого в бою,
А інша – немовляти, народжена в Раю.
І так би розминулись... але душа бійця
На іншу обернулась: знайоме щось з лиця.
Сказала: «Гей, малеча, а нумо, хлопче, стій!
А як ім'я, до речі, матусеньки твоєї?»
Душа же немовляти була як чистий сніг:
«Мене чекає мати, аби я вчасно встиг...
Казав Господь, Галина - таке її ім'я,
Ось-ось народить сина, а син її – то я!
Мене на Землю жити господь благословив,
Я маю народитись... ти вже там пожив?» -
Так у бійця спитало майбутнє немовля
(Воно ще знань не мало: що то таке – Земля?)
А той боєць «Галина» повторював ім'я ...
Та це ж його дружина чекала немовля.
Сплили перед очима щасливі ті роки:
Як він, ще був хлопчина й просив її руки...
Весілля і навчання, і пристрасті потік...
Він всі її бажання виконував, як міг.
Усе було чудово: вагітність – добрий знак!
І взяв він з жінки слово, що родиться козак!
А потім... сум в родині... в країну зло прийшло.
Галини очі сині зробилися мов скло.
«Не йди – вона просила – Бо смерть гуляє там.,
Скількох вже покосила, та їй тебе – не дам!»
Та він своїй дружині сказав приблизно так:

«Як друзів я покину, який же я козак?
Як гляну в очі сину, що з'явиться в цей рік?
Скажу, що в злу годину я за спідницю втік?»
Поцілував Галину і рушив на війну...
А потім..постріл в спину.. і запах полину....
Згадав боєць те стрімко й до немовля сказав:
«Ти бережи Галинку що краща буде з мам.
Пробач мені, дитино, вас з мамою підвів.
Та буду я невпинно з тобою з перших днів!
Дивитимусь із неба, як швидко ти ростеш,
А все що буде треба в житті ти сам знайдеш.
Обнімемося ж, сину, тобі час йти в життя
А я прикрию спину тобі із небуття»
На місячній доріжці невпинний душ потік:
Одні – до Бога пішки, хтось – в протилежний бік.
Народжуються діти, в воєнний час страшний,
І щоб їх захистити хтось винен йти у бій.
Але допоки в серці в жіночому любов,
Життя не перерветься, відроджуючись знов!

Не розчаровуйсь в Україні
Не має єдності у нас,
То наша головна провина
За весь неволі довгий час.

Не розчаровуйсь в Україні,
А розумій її печаль.
Що робиш ти для неї нині
- У себе спершу запитай.

Не розчаровуйсь в Україні.
Вона - свята, а грішні - ми.
В її недолі часто винні
Її ж бо дочки і сини.

Не розчаровуйсь в Україні,
Ідеї волі певним будь,
Бо тільки той є справжнім сином,
Хто вміє неньки біль збагнуть.

Не розчаровуйсь в Україні,
Вір, що мине важка пора,
Розквітне пишній цвіт калини
В садах достатку і добра!

Україна – наш спільний дім, а ви її майбутнє, тож любіть та бережіть свою країну.

Пам'ятайте: немає на світі кращого неба, ніж небо України.

Немає кращої землі, ніж наша Україна.

Тож давайте примножувати багатство нашої України, доки світить сонце над землею, щоб наливалося добром кожне серце. І буде гордість за нашу Україну, й заживемо ми щасливо й гордо.

Хай молитва до неба полине,
За всіх нас, як спокута, летить.
Та найперше за рідну країну
Буду щиро я Бога просить.

Боже, змилуйся, прошу, над нами,
Нагадай нам, що всі ми – брати,
Хай синів не втрачатиме мама.
Дім від ворога нам захисти.

Боже, дай нам і спокою, й миру,
Колоситься хай хліб золотий.
За Україну молюся я щиро:
Бережи, Боже, край наш святий!

Ось небо блакитне і сонце в зеніті!
Моя Батьківщина — найкраща у **світі!**
Моя Батьківщина — це ліс і озерця,
Безмежні степи і чарівні **джерельця.**
Красиві пейзажі і гори високі,
Маленькі струмочки і ріки **глибокі.**
Міста старовинні і замки прекрасні,
Великі будови і дуже **сучасні.**
Сади чарівні, мальовничії села,
Моя Україна — це пісня **весела.**
Це щира, багата, як світ, її мова,
Крилата, така мелодійна, **чудова!**
Її обереги — верба і калина,
Найкраща у світі — **моя Україна.**
Бо нам найрідніша, Вітчизна і мати.
То як же нам, дітям, її не **кохати!**
Моя Україна — козацька слава!
Така волелюбна і мирна **держава.**

Вона дорога нам, і рідна, і мила,
Бо світ перед нами, як мати, відкрила.
Вітчизна свята, дорога Україна,
Для кожного з нас ти у світі — єдина.

Пісня «Я і ти»